DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)

19. november 2009 *

I sag C-118/07,

angående et traktatbrudssøgsmål i henhold til artikel 226 EF, anlagt den 20. februar 2007,

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved M. Huttunen, H. Støvlbæk og B. Martenczuk, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøger,

mod

Republikken Finland ved J. Heliskoski, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

* Processprog: finsk.

støttet af:

Forbundsrepublikken Tyskland ved M. Lumma og C. Blaschke, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

Republikken Ungarn ved J. Fazekas, som befuldmægtiget,

Republikken Litauen ved D. Kriaučiūnas, som befuldmægtiget,

Republikken Østrig ved C. Pesendorfer, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg,

intervenienter,

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

sammensat af formanden for Fjerde Afdeling, J.-C. Bonichot (refererende dommer), som fungerende formand for Anden Afdeling, og dommerne C. Toader, C.W.A. Timmermans, K. Schiemann og L. Bay Larsen,

generaladvokat: E. Sharpston
justitssekretær: R. Grass,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 10. september 2009,

afsagt følgende

Dom

1 Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har i stævningen nedlagt påstand om, at Domstolen fastslår, at Republikken Finland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 307, stk. 2, EF, idet den ikke har bragt alle egnede midler i anvendelse for at fjerne uoverensstemmelser mellem EF-traktatens bestemmelser om kapitaloverførsler og bestemmelserne i de bilaterale investeringsaftaler om fremme og gensidig beskyttelse af investeringer, som Republikken Finland har indgået med henholdsvis den tidligere Union af Socialistiske Sovjetrepublikker, som Den Russiske Føderation er succederet i (aftale undertegnet den 8.2.1989, SopS 58/1991), Republikken Belarus (aftale undertegnet den 28.10.1992, SopS 89/1994), Folkerepublikken Kina (aftale undertegnet den 4.9.1984, SopS 4/1986), Malaysia (aftale undertegnet den 15.4.1985, SopS 79/1987), Den Demokratiske Socialistiske Republik Sri Lanka (aftale undertegnet den 27.4.1985, SopS 54/1987) og Republikken Usbekistan (aftale undertegnet den 1.10.1992, SopS 74/1993, herefter i det hele benævnt »de omtvistede bilaterale aftaler«).

Retsforskrifter

2 Republikken Finland indgik de bilaterale aftaler inden sin tiltrædelse af Den Europæiske Union.

3 Disse aftaler trådte i kraft for henholdsvis Den Russiske Føderation den 15. august 1991, Republikken Belarus den 11. december 1994, Den Kinesiske Folkerepublik den 26. januar 1986, Malaysia den 3. jannuar 1988, Den Demokratiske Socialistiske Republik Sri Lanka den 25. oktober 1987 og endelig for Republikken Usbekistan den 22. oktober 1993.

4 Disse aftaler sikrer begge kontraherende parters investorer fri overførsel i frit konvertibel valuta af betalinger i forbindelse med en investering.

5 Alle disse aftaler med undtagelse af den, der er indgået med Den Russiske Føderation, indeholder en klausul, der sikrer beskyttelsen af investeringer inden for de grænser, som den kontraherende parts lovgivning sætter. F.eks. indeholder aftalen indgået med Den Demokratiske Socialistiske Republik Sri Lanka følgende klausul: »Hver kontraherende part sikrer under alle omstændigheder inden for de grænser, som er fastsat i partens egne love og forskrifter og i overensstemmelse med folkeretten, en rimelig og passende behandling af investeringer foretaget af statsborgere eller virksomheder i den anden kontraherende part.«

Den administrative procedure

6 Den 7. maj 2004 stilede Kommissionen en åbningsskrivelse til Republikken Finland, idet man fandt, at disse bilaterale aftaler kunne hindre anvendelsen af de restriktioner for kapital- og betalingsbevægelser, som Rådet for Den Europæiske Union kan vedtage i henhold til artikel 57, stk. 2, EF, artikel 59 EF og artikel 60, stk. 1, EF.

7 Ved skrivelse af 7. juli 2004 sendte medlemsstaten sine bemærkninger til den nævnte åbningsskrivelse til Kommissionen. Det blev gjort gældende, at de anfægtede

bestemmelser i de pågældende investeringsaftaler ikke er til hinder for overholdelsen af medlemsstatens forpligtelser i henhold til artikel 57, stk. 2, EF, artikel 59 EF og artikel 60, stk. 1, EF.

8 Den 16. marts 2005 stilede Kommissionen en begrundet udtalelse til Republikken Finland, idet man ikke fandt, at medlemsstatens argumenter var fyldestgørende.

9 Ved skrivelse af 19. maj 2005 sendte Republikken Finland sine bemærkninger til den begrundede udtalelse til Kommissionen. Medlemsstaten fastholdt sine tidligere fremførte anbringender.

10 Kommissionen besluttede herefter at anlægge nærværende søgsmål, idet den ikke fandt, at disse argumenter var tilstrækkelige til at tilbagevise klagepunkterne i den begrundede udtalelse.

11 Ved kendelse afsagt den 9. juli 2007 har Domstolens præsident tilladt Forbundsrepublikken Tyskland, Republikken Litauen, Republikken Ungarn og Republikken Østrig at indtræde i sagen til støtte for Republikken Finlands påstande.

Om søgsmålet

12 Indledningsvis bemærkes, at en af de bilaterale aftaler ikke indeholder en særlig klausul som omhandlet i denne doms præmis 5, der ifølge Republikken Finland gør det muligt under alle omstændigheder at opfylde landets fællesskabsretlige forpligtelser. De fem andre aftaler indeholder en sådan klausul.

13 I denne sammenhæng må den af Kommissionen anlagte sag vurderes ved først at se på den aftale, der ikke indeholder en sådan klausul, og derefter på de aftaler, der indeholder en sådan.

14 For det tredje må der foretages en vurdering af parternes generelle anbringender vedrørende princippet om forbud mod forskelsbehandling og anvendelsesområdet for artikel 307, stk. 2, EF.

Om aftalen indgået med Den Russiske Føderation

Parternes argumenter

15 Ifølge Kommissionen kan det forhold, at navnlig den omhandlede aftale ikke indeholder bestemmelser, der giver Republikken Finland mulighed for at anvende de restriktioner for kapital- og betalingsbevægelser, der i givet fald måtte blive vedtaget af Rådet i henhold til artikel 57, stk. 2, EF, artikel 59 EF og artikel 60, stk. 1, EF, føre til, at denne medlemsstat tilsidesætter sine forpligtelser i henhold til fællesskabsretten. Kommissionen finder ligeledes, at den nævnte stat har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 307, stk. 2, EF, idet den ikke har bragt alle egnede midler i anvendelse for at fjerne enhver uoverensstemmelse med traktaten.

16 Republikken Finland og de medlemsstater, der er interveneret til støtte for dette lands påstande, gør gældende, at da Rådet ikke har truffet nogen restriktive foranstaltninger over for de tredjestater, som Finland har indgået investeringsaftaler med, opstår spørgsmålet om den omhandlede aftales forenelighed med en bestemmelse i traktaten, der overhovedet ikke har været anvendt, ikke, idet der ikke er nogen »konstaterede uoverensstemmelser« i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i artikel 307, stk. 2, EF. Som følge heraf er det af Kommissionen påståede traktatbrud af ren hypotetisk karakter. Under disse omstændigheder gælder den forpligtelse, som hviler på medlemsstaterne, til at bringe alle egnede midler i anvendelse for at fjerne de nævnte

»konstaterede uoverensstemmelser«, alene fra det tidspunkt, hvor Domstolen forudgående har konstateret, at der foreligger sådanne uoverensstemmelser.

17 De intervenerende stater gør endvidere gældende, at beskyttelsesforanstaltningerne omhandlet i artikel 57, stk. 2, EF, artikel 59 EF og artikel 60, stk. 1, EF kun kan iværksættes i helt konkrete undtagelsestilfælde, som ikke kunne være forudset ved indgåelsen af den pågældende aftale. Heraf følger, at Republikken Finland vil kunne anvende rebus sic stantibus-princippet og midlertidigt ophæve de omtvistede bestemmelser om overførselsfrihed, såfremt Fællesskabet måtte vedtage beskyttelsesforanstaltninger.

Domstolens bemærkninger

18 De forskellige omhandlede investeringsaftaler, som Republikken Finland har indgået, indeholder bestemmelser, som sikrer fri overførsel uden unødig forsinkelse i frit konvertibel valuta af betalinger i forbindelse med en investering.

19 Således sikres navnlig fri overførsel af midler med henblik på investering samt med henblik på forvaltning og udvidelse af investeringen, ligesom det sikres, at udbyttet af investeringen kan sendes tilbage til oprindelseslandet, samt at man frit kan overføre de nødvendige midler til tilbagebetaling af lån og midler hidrørende fra afvikling eller salg af den nævnte investering.

20 Denne aftale er således i overensstemmelse med artikel 56, stk. 1, EF, hvorefter »[…] alle restriktioner for kapitalbevægelser mellem medlemsstaterne indbyrdes og mellem

medlemsstaterne og tredjelande [er] forbudt«, og med artikel 56, stk. 2, EF, hvorefter »[…] alle restriktioner for betalinger mellem medlemsstaterne indbyrdes og mellem medlemsstaterne og tredjelande [er] forbudt«.

21 Det er korrekt, at de traktatbestemmelser, der tages sigte på ved Kommissionens søgsmål, giver Rådet beføjelser til under visse omstændigheder at begrænse kapital- og betalingsbevægelser mellem medlemsstaterne og tredjestater, heriblandt bevægelser omfattet af de omtvistede overførselsklausuler.

22 Disse bestemmelser, som er indeholdt i artikel 57, stk. 2, EF, artikel 59 EF og artikel 60, stk. 1, EF, indfører for at beskytte Fællesskabets almene interesse og for at gøre det muligt for Fællesskabet i givet fald at opfylde sine og medlemsstaternes internationale forpligtelser, undtagelser fra princippet om frie kapital- og betalingsbevægelser mellem medlemsstaterne samt mellem disse og tredjestater.

23 I henhold til artikel 57, stk. 2, EF kan Rådet, der træffer afgørelse med kvalificeret flertal på forslag af Kommissionen, vedtage visse restriktive foranstaltninger om kapitalbevægelser, navnlig vedrørende direkte investeringer til eller fra tredjestater. Der kræves enstemmighed, når disse foranstaltninger er »et tilbageskridt« inden for fællesskabsretten vedrørende liberalisering af kapitalbevægelser til eller fra tredjestater.

24 I henhold til artikel 59 EF kan Rådet, der træffer afgørelse på forslag af Kommissionen og efter høring af Den Europæiske Centralbank, træffe beskyttelsesforanstaltninger, hvis kapitalbevægelser til eller fra tredjestater under ganske særlige omstændigheder »medfører eller truer med at medføre alvorlige vanskeligheder for Den Økonomiske og Monetære Unions funktion«, under forudsætning af at sådanne foranstaltninger er strengt nødvendige og vedrører en periode »på højst seks måneder«.

25 I henhold til artikel 60, stk. 1, EF kan Rådet på forslag af Kommissionen i form af en fælles holdning eller en fælles aktion, der vedtages ifølge bestemmelserne om den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, træffe de »nødvendige hasteforanstaltninger« med hensyn til kapitalbevægelser og betalinger. En sådan handling kan være nødvendig for f.eks. at gennemføre en resolution fra De Forenede Nationers Sikkerhedsråd.

26 Det er ubestridt, at den omhandlede bilaterale aftale ikke indeholder nogen bestemmelse, der hjemler de samme muligheder, som Fællesskabet har, til at begrænse bevægelser af midler forbundet med investeringer. Det skal således undersøges, om Republikken Finland som følge heraf var forpligtet til at anvende alle de egnede midler, som artikel 307, stk. 2, EF henviser til.

27 I medfør af artikel 307, stk. 1, EF berøres de rettigheder og forpligtelser, der følger af konventioner, som er indgået mellem en medlemsstat og en tredjestat før denne medlemsstats tiltrædelse, ikke af traktatens bestemmelser. Denne bestemmelse har i overensstemmelse med de folkeretlige principper til formål at præcisere, at anvendelsen af traktaten ikke berører den pågældende medlemsstats forpligtelse til at respektere tredjestaters rettigheder, som følger af en tidligere konvention, og at overholde sine deraf følgende forpligtelser (jf. bl.a. dom af 14.10.1980, sag 812/79, Burgoa, Sml. s. 2787, præmis 8, af 4.7.2000, sag C-84/98, Kommissionen mod Portugal, Sml. I, s. 5215, præmis 53, og af 18.11.2003, sag C-216/01, Budějovický Budvar, Sml. I, s. 13617, præmis 144 og 145).

28 Artikel 307, stk. 2, EF forpligter under alle omstændigheder medlemsstaterne til at anvende alle egnede midler med henblik på at fjerne de konstaterede uoverensstemmelser mellem konventioner, indgået inden deres tiltrædelse, og fællesskabsretten. I henhold til denne bestemmelse bistår medlemsstaterne om fornødent hinanden i dette øjemed og indtager i påkommende tilfælde en fælles holdning.

29 Bestemmelserne i artikel 57, stk. 2, EF, artikel 59 EF og artikel 60, stk. 1, EF giver Rådet beføjelser til i visse bestemte tilfælde at begrænse kapital- og betalingsbevægelser mellem medlemsstaterne og tredjestater.

30 For at sikre de nævnte bestemmelsers effektive virkning er det nødvendigt, at eventuelle foranstaltninger om begrænsning af de frie kapitalbevægelser, som Rådet måtte vedtage, straks kan anvendes i forhold til de stater, de vedrører.

31 Som følge heraf og som fastslået af Domstolen i domme af 3. marts 2009, Kommissionen med Østrig (sag C-205/06, Sml. I, s. 1301, præmis 37), og Kommissionen mod Sverige (sag C-249/06, Sml. I, s. 1335, præmis 38), viser Rådets beføjelser til ensidigt at vedtage restriktive foranstaltninger over for tredjestater inden for et område, som svarer til eller er forbundet med det, der er reguleret ved en tidligere aftale indgået mellem en medlemsstat og en tredjestat, at der foreligger uoverensstemmelse med den nævnte aftale, dels når denne ikke indeholder bestemmelser, der giver den pågældende medlemsstat mulighed for at udøve sine rettigheder og opfylde sine forpligtelser som medlem af Fællesskabet, dels når dette heller ikke er tilladt i medfør af nogen folkeretlig mekanisme.

32 Republikken Finland har imidlertid for vidt angår den ovennævnte aftale ikke påberåbt sig nogen mekanisme af en sådan karakter, at det vil være muligt for medlemsstaten at opfylde sine fællesskabsretlige forpligtelser. Hertil kommer under alle omstændigheder, at muligheden for, som påberåbt af de intervenerende stater, at benytte sig af andre løsningsmuligheder, som folkeretten giver, såsom ophævelse, eller eventuelt opsigelse af den pågældende aftale eller af visse af dens bestemmelser, har for usikre retsvirkninger til at kunne sikre, at Rådets foranstaltninger kan finde effektiv anvendelse inden for de fastsatte frister.

33 Det er ubestridt, at Republikken Finland i det omtalte tilfælde ikke inden for den i den begrundede udtalelse fastsatte frist har taget skridt til over for den berørte tredjestat at fjerne den risiko, som anvendelsen af den omhandlede aftale kan skabe, for konflikt med de foranstaltninger, Rådet kan vedtage i henhold til artikel 57, stk. 2, EF, artikel 59 EF og artikel 60, stk. 1, EF.

34 Det skal tilføjes, som fastslået i de sager, der har givet anledning til de ovennævnte domme i sagerne Kommissionen mod Østrig og Kommissionen mod Sverige, at de uoverensstemmelser med traktaten, som investeringsaftalerne med tredjestater medfører, og som er til hinder for anvendelsen af de restriktioner for kapital- og betalingsbevægelserne, som Rådet kan vedtage i henhold til artikel 57, stk. 2, EF, artikel 59 EF og artikel 60, stk. 1, EF, ikke er begrænset til den i den foreliggende sag sagsøgte medlemsstat.

35 Der skal følgelig peges på, at medlemsstaterne efter artikel 307, stk. 2, EF om fornødent bistår hinanden for at fjerne de konstaterede uoverensstemmelser mellem traktaterne indgået af medlemsstaterne forud for deres tiltrædelse og fællesskabsretten, og i påkommende tilfælde indtager en fælles holdning. Som led i det ansvar, der påhviler Kommissionen i henhold til artikel 211 EF, for at overvåge anvendelsen af traktatens bestemmelser, tilkommer det denne at tage ethvert initiativ, der kan lette, at de berørte medlemsstater bistår hinanden, samt at de nævnte medlemsstater indtager en fælles holdning.

Om de aftaler, som Republikken Finland har indgået med Republikken Belarus, Folkerepublikken Kina, Malaysia, Den Demokratiske Socialistiske Republik Sri Lanka og Republikken Usbekistan

Parternes argumenter

36 Kommissionen gør gældende, at de særlige bestemmelser i den i denne doms præmis 5 omtalte klausul, som Republikken Finland påberåber sig vedrørende de ovennævnte aftaler, henviser til de kontraherende staters love og forskrifter, som var gældende på tidspunktet for indgåelsen af de nævnte aftaler, dvs. i dette tilfælde forud for Republikken Finlands tiltrædelse af Unionen. Kommissionen er herefter af den opfattelse, at disse bestemmelser ikke i sig selv åbner mulighed for, at denne

medlemsstat uden ophold kan iværksætte de restriktive foranstaltninger, som Fællesskabet kunne se sig foranlediget til at træffe.

37 Republikken Finland og Republikken Lithauen gør derimod gældende, at disse bestemmelser kan finde anvendelse, idet restriktive foranstaltninger vedtaget af Rådet i kraft af fællesskabsrettens direkte virkning udgør en del af finsk lovgivning i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i disse bestemmelser. Af denne grund foreligger der ingen uoverensstemmelse med traktaten som omhandlet i artikel 307, stk. 2, EF.

Domstolens bemærkninger

38 Det bemærkes, således som Republikken Finland med rette har gjort gældende, at de restriktive foranstaltninger, som kan vedtages af Rådet på grundlag af artikel 57, stk. 2, EF, artikel 59 EF og artikel 60 EF, vil udgøre en del af den finske retsorden. Derimod forekommer det ikke åbenlyst, at sådanne foranstaltninger vil kunne anses for at udgøre en del af den finske lovgivning som omhandlet i de pågældende bilaterale investeringsaftaler.

39 Ifølge Domstolens faste praksis skal en international traktat fortolkes både efter sin ordlyd og på baggrund af sine formål. Det bestemmes herom i artikel 31 i Wienerkonventionen af 23. maj 1969 om traktatretten og Wienerkonventionen af 21. marts 1986 vedrørende retten til at indgå traktater mellem stater og internationale organisationer eller mellem internationale organisationer indbyrdes, som i denne forbindelse er udtryk for den almindelige internationale sædvaneret, at en traktat skal fortolkes loyalt i overensstemmelse med den sædvanlige betydning, som traktatens udtryk måtte tillægges i den sammenhæng, hvori de indgår, og i lyset af traktatens hensigt og formål (jf. dom af 20.11.2001, sag C-268/99, Jany m.fl., Sml. I, s. 8615, præmis 35, og af 10.1.2006, sag C-344/04, IATA og ELFAA, Sml. I, s. 403, præmis 40).

40 Ud fra denne betragtning må det påpeges, at bestemmelserne i de omhandlede bilaterale aftaler, der er anfægtet af Kommissionen under traktatbrudssøgsmålet, alene har til formål at garantere friheden til at foretage betalinger med tilknytning til investeringer, og at dette kan ske så hurtigt som muligt.

41 I den forbindelse må det i det mindste drøftes, om klausulen, der sikrer beskyttelsen af investeringer inden for de grænser, og som er fastsat i partens egne love og forskrifter, der er indeholdt i de omhandlede bilaterale aftaler, gør det muligt for parterne hver især at indskrænke betalingsvilkårene på grundlag af beslutninger — nationale eller i andet regi — truffet efter disse aftalers ikrafttræden, når det ligeledes i nogle af aftalerne er præciseret, at hver kontraherende part er forpligtet til at handle »i overensstemmelse med folkeretten«.

42 Bestemmelserne i de omhandlede bilaterale aftaler, på grundlag af hvilke Republikken Finland i modsætning til Kommissionen gør gældende, at Finland i givet fald vil være i stand til fuldt ud at opfylde de fællesskabsretlige forpligtelser, der måtte opstå som følge af Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der begrænser kapitalens frie bevægelighed, synes ikke at udgøre en sikkerhed for, at dette nu også forholder sig således, idet fortolkningen af de nævnte bestemmelser er alt for usikker, hvilket følgelig også gælder bestemmelsernes rækkevidde og virkninger.

43 Heraf følger, at de af Republikken Finland påberåbte bilaterale aftaler ikke udgør en tilstrækkelig sikkerhed for, at de af Kommissionen anfægtede aftaler er forenelige med artikel 307 EF.

Om princippet om forbud mod forskelsbehandling og anvendelsesområdet for artikel 307, stk. 2, EF

Parternes argumenter

44 Forbundsrepublikken Tyskland og Republikken Ungarn har gjort gældende, at en konstatering af, at de omtvistede bilaterale aftaler er uforenelige med traktaten, jf. artikel 307, stk. 2, EF, vil være i strid med »konkurrenceprincippet på det indre marked og princippet om forbud mod forskelsbehandling«, idet både Republikken Finland og de borgere og virksomheder i Unionen, der er omfattet af aftalerne indgået af denne stat, vil være stillet ringere end andre medlemsstater samt disses borgere og virksomheder, der er omfattet af konventioner vedrørende investering, der ikke er anfægtet af Kommissionen.

45 Kommissionen har anført, at den foretagne sammenligning med investeringsaftaler indgået af andre medlemsstater er irrelevant, idet det følger af Domstolens faste praksis, at en medlemsstat som begrundelse for, at forpligtelser, som påhviler denne i henhold til traktaten, ikke er overholdt, ikke kan påberåbe sig, at andre medlemsstater også har undladt at opfylde deres forpligtelser.

46 Republikken Finland, støttet af Republikken Ungarn, har endelig fremhævet de negative følger, som Kommissionens standpunkt kunne have, for så vidt som dette standpunkt ville føre til, at det må fastslås, at der foreligger et traktatbrud i henhold til artikel 307, stk. 2, EF i alle tilfælde, hvor en konvention — indgået med en tredjestat før traktatens ikrafttræden eller før den pågældende medlemsstats tiltrædelse — dækker et område, hvor Fællesskabet endnu ikke har udøvet de beføjelser, det er tillagt i henhold til traktaten. En sådan fortolkning ville give artikel 307, stk. 2, EF en ubegrænset rækkevidde, hvilket ville være betænkeligt, henset såvel til retssikkerheden som til kompetencefordelingen mellem Fællesskabet og medlemsstaterne, ligesom det ville ødelægge den ved artikel 307, stk. 1 og 2, EF etablerede balance.

47 Kommissionen har gjort gældende, at den aldrig har påstået, at medlemsstaterne er forpligtet til at benytte sig af de i artikel 307, stk. 2, EF, omhandlede foranstaltninger på alle de områder, hvor Fællesskabet kan lovgive i fremtiden. Kommissionen indrømmer, at det i øvrigt ikke er muligt at opstille et sådant krav fra Kommissionens side, eftersom indholdet af den lovgivning, der eventuelt vil blive vedtaget på forskellige områder, pr. definition ikke kan forudses. Kommissionen gør imidlertid gældende, at det forholder sig anderledes for så vidt angår artikel 57, stk. 2, EF, artikel 59 EF og artikel 60, stk. 1, EF, der giver Rådet en meget præcist afgrænset kompetence på området for restriktion af kapitalbevægelser og betalingstransaktioner i forhold til tredjestater, og som forpligter medlemsstaterne til at anvende disse bestemmelser, straks de er vedtaget.

Domstolens bemærkninger

48 For det første må det bemærkes, at en medlemsstat som begrundelse for at undlade at gennemføre de forpligtelser, som påhviler den i medfør af traktaten, ikke kan påberåbe sig, at andre medlemsstater heller ikke overholder deres forpligtelser. I den retsorden, som er indført ved traktaten, kan medlemsstaternes gennemførelse af fællesskabsretten ikke betinges af gensidighed. Artikel 226 EF og 227 EF indeholder de nødvendige søgsmålsprocedurer til at sikre, at medlemsstaterne overholder de forpligtelser, der påhviler dem i henhold til traktaten (jf. dom af 11.1.1990, sag C-38/89, Blanguernon, Sml. I, s. 83, præmis 7, og af 29.3.2001, sag C-163/99, Portugal mod Kommissionen, Sml. I, s. 2613, præmis 22).

49 For det andet må der gives Kommissionen medhold i, at dette anbringende ville indebære, at artikel 307, stk. 2, EF, ville få en alt for stor rækkevidde, hvorfor det er tilstrækkeligt at fastslå, at denne dom på ingen måde tager stilling til medlemsstaternes forpligtelser i andre situationer og indskrænker sig til at fastslå, således som det er anført ovenfor, at udøvelsen af de beføjelser, der er tildelt Rådet på området vedrørende kapitalbevægelser, ville kunne blive hindret af den blotte eksistens af de omhandlede bilaterale aftaler og disses affattelse.

50 På grundlag af det ovenfor anførte skal det fastslås, at Republikken Finland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 307, stk. 2, EF, idet den ikke har bragt egnede midler i anvendelse for at fjerne uoverensstemmelserne med hensyn til kapitaloverførselsbestemmelserne i de omtvistede bilaterale investeringsaftalerne.

Sagens omkostninger

51 I medfør af procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har nedlagt påstand om, at Republikken Finland tilpligtes at betale sagens omkostninger, og da sidstnævnte har tabt sagen, bør det pålægges medlemsstaten at betale sagens omkostninger.

52 I henhold til samme artikels stk. 4, første afsnit, bærer Forbundsrepublikken Tyskland, Republikken Litauen, Republikken Ungarn og Republikken Østrig, der er interveneret i sagen, deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Anden Afdeling):

1) Republikken Finland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 307, stk. 2, EF, idet den ikke har bragt egnede midler i anvendelse for at fjerne de uoverensstemmelser med hensyn til kapitaloverførselsbestemmelserne i de bilaterale investeringsaftaler om fremme og gensidig beskyttelse af investeringer, som Finland har indgået med henholdsvis den tidligere Union af Socialistiske Sovjetrepublikker, som Den Russiske Føderation er succederet i (aftale undertegnet den 8.2.1989), Republikken Belarus (aftale undertegnet den 28.10.1992), Folkerepublikken Kina (aftale undertegnet den 4.9.1984), Malaysia (aftale undertegnet den 15.4.1985), Den Demokratiske Socialistiske

Republik Sri Lanka (aftale undertegnet den 27.4.1985) og Republikken Usbekistan (aftale undertegnet den 1.10.1992).

2) Republikken Finland betaler sagens omkostninger.

3) Forbundsrepublikken Tyskland, Republikken Litauen, Republikken Ungarn og Republikken Østrig bærer deres egne omkostninger.

Underskrifter